MEMÒRIA DANIEL SANCHO.
SENEGAL JULIOL 2019

Em dic Daniel i tinc deu anys. Aquest estiu vaig viatjar amb la meva mare al Senegal i vull compartir la meva experiència que espero pugui tornar a repetir.

Jo ja havia estat a l'Àfrica, a Etiòpia, i per tant, ja sabia què em podia trobar. De totes maneres, la primera nit em trobava estrany. Vam dormir a un hotel de Mbour i vam conèixer al Pablo. Estava com fora de lloc, a més era de nit, estava molt cansat del viatge i tot em semblava estrany.

Quan vam arribar a Toucar em vaig començar a sentir més còmode, van ser molt acollidors amb nosaltres, a més vam conèixer als altres voluntaris, unes noies i nois molt simpàtics.

Al vespre vam anar amb carro fins a Ndokh i això em va semblar impactant i divertit, a més vaig conèixer al Nacho i la Clara. Quan vaig veure la casa de la Ziga em va semblar molt xula, era molt diferent a la meva. Em va agradar veure com ens acollien els nens de la casa i descobrir que podia anar tot el dia desclaç. De fet, vaig anar descalç casi sempre mentre vaig ser a Ndokh.

Els primers dies van ser difícils sobretot perquè era l'únic nen blanc i tots s'acostaven, em tocaven i era el centre d'atenció i això em va incomodar. Vaig parlar amb la meva mare i em va ajudar a entendre que això és el que pot sentir un africà quan arriba al nostre país. Finalment, em vaig relaxar i tot va anar millor.

El meu millor amic era el Maties, un dels fills de la Ziga, que parlava castellà. Amb ell vaig compartir moltes estones, fins i tot va venir amb nosaltres a la Ille de Goré.

Jo acompanyava cada dia a la meva mare a l'escola. Els primer dia va ser un embolic. Jo estic acostumat a anar a un altra tipus d'escola. Em va sorprendre que vinguessin tots de cop i repetien "a l'ecole", "a l'ecole".Tots tenien ganes de que la mama obrís l'escola. El que més em va sorprendre és que volien aprendre, fins i tot venien a casa de la Ziga a que la meva mare els continués ajudant.

De tot el que vaig viure amb quedo amb els viatges amb carro, en poder anar descalç tot el dia, anar per la tarda a Toucar i veure els altres voluntaris, anar al pou amb els nens, jugar amb els fills de la Ziga i conèixer Senegal: Dakar, la Ille de Goré i Touba. Allà vam entrar a la Mezquita i em vaig sentir amb una mica de por per si ens feien fora. La mama es va fer passar per musulmana perquè parla àrab i ens van fer entrar a resar. Però em va agradar.

Recomano l'experiència a qualsevol nen. S'ho passaran molt bé. Jo vull tornar a baixar aquest estiu amb la mama.

LA TA·CA